

BEROEPS- BELANGEN

DE MOEILIKHEDEN MET DE TANDTECHNICI EN DE PERS

Aan de, door de onlangs van verschillende zijden ingekomen verzoekschriften helaas weer opgerakelde lijdensgeschiedenis van de bevoegdheden en onbevoegdheden der tandtechnici wordt in het algemeen door de groote pers geen bijzondere aandacht besteed, die de moeite van het releveeren waard is.

Een uitzondering willen wij daarom maken voor het Algem. Handelsblad, dat in een artikel getiteld: „De Gezonde Mond, gevaarlijke pogingen van niet-gestudeerden om de tandheelkunde geheel of ten deele te mogen uitoefenen” eenige kolommen aan dit onderwerp wijdt en na een vrij uitgebreid historisch overzicht van de tot stand gekomen maatregelen aldus vervolgt:

Wij zien nu, dat nòch de zich „gedupeerd” achtende „afgewezenen”, nòch de „Tandtechnische Vereeniging”, nòch zelfs de „tandheekundigen” met den staat van zaken genoeg nemen. De laatstgenoemden vragen — blijkens hun adres aan de Tweede Kamer — wederom om het recht de geheele tandheelkunde te mogen uitoefenen, op grond van het feit dat zij dit jaren lang hebben gedaan (met overtreding natuurlijk van hun bevoegdheid).

De „afgewezenen”, die, eveneens in strijd met de wet, tandprothese zijn blijven toepassen, komen bij de Kamer met het verzoek dit „gewoonterecht” te willen sanctionneeren. De „Tandtechnische Vereeniging” tenslotte, vraagt voor haar leden het recht „tandtechniek” te mogen beoefenen, waaronder zij iets verstaan dat zij aanduiden als de „beperkte tandprothese” — een in medischen zin moeilijk te definiëeren begrip.

Men ziet wel dat wat die bevoegdheden betreft: „l'appetit vient en mangeant!”

De Kamer zal nu eindelijk eens moeten weerstand bieden aan dezen aandrang. Het belang van den patiënt gaat voor

en door het beroep tandarts te beschermen, beschermt men de geheele bevolking tegen achteruitgang van het gebit met al de bekende (en onbekende!) gevaren voor de gezondheid, daaraan verbonden. Er zijn zeker wel „tandheelkundigen“ die zich conscientieus beperken tot hetgeen de wet toestaat, al blijft ons onduidelijk hoe zelfs dat zonder gevaren voor de gezondheid mogelijk is. Er zijn ook onder hen, die enkel door een opvoeding in het buitenland wel voldoende wetenschappelijke kennis hebben om de grenzen van de wet te kunnen overschrijden. Men zou eventueel door toelating tot het tandartsexamen te Utrecht zonder voorafgaand staats-examen een paar bekwame enkelingen uit de „tandheelkundigen“ gelegenheid kunnen geven hun wetenschappelijken ondergrond te bewijzen. Maar er is geen enkele reden om ze allen met tandartsen gelijk te stellen, noch om het aantal der beperkt bevoegden te vergrooten.

Integendeel dient het aantal dier beperkt bevoegden door uitsterfing (in beroep) tot nul te dalen — en hun werk nog streng gecontroleerd te worden, terwijl de justitie moet beletten dat eenig „tandtechnicus“ zonder bevoegdheid eenige mond-behandeling doet.

Het publiek maakt den tandartsen wel eens een grief van „duur“ zijn; dit moge wel eens zoo zijn bij de tandartsen met goed gesitueerde patiënten — die ook geld over hebben voor mondverfraaiing — de ziekenfondsen, die toch een zeer groot deel van onze bevolking omvatten geven bijna alle gelegenheid tot mondbehandeling door tandartsen zonder extra of met zeer geringe kosten. Er zijn reeds 1300 tandartsen en in Utrecht studeeren nog 500 jongelieden voor dit beroep, zoo iets zal ook beletten, dat voor den middenstander de prijzen te hoog worden. Voor den kleinen middenstander worden thans ook reeds maatregelen overlegd. In geen geval mag het denkbeeld „duur“ aanleiding zijn ondeskundige bevoegdheid te geven op zulk een gevaarlijk terrein — evenmin als men een ondeskundige een neus- of darmoperatie zou toestaan, omdat de arts te „duur“ is. Wel ligt het op den weg van de Overheid te zorgen, in overleg met de tandartsen, dat het duurte-argument nooit kan misbruikt worden.

De wet van 1925, welke medelijden beoogde met een paar dozijn menschen, wien de wet van 1913 het brood zou ontnomen hebben, draagt als de booze daad uit Faust den vlock in zich, dat zij voortdurend de oorzaak geweest is van het scheppen van verdere booze toestanden — n.l. het geregeld

toenemen van het aantal onbevoegden of ondeskundigen, die via den mond de volksgezondheid kunnen schaden — en dit ondanks alle waarschuwingen, waarbij die van de Nederlandsche Mij. tot Bevordering der Geneeskunst, die zelf zeker niet als partijdig maar wel als deskundig beschouwd mag worden.

De mondbehandeling is sinds lang niet meer iets voor den kermiskwakzalver van Jan Steen's schilderijen, zij is een onderdeel geworden van de medische wetenschap. Haar hoofddoel is waarlijk ook niet het vervangen van zieke tanden door valsche; haar doel is het onderhoud en het gezond maken van het tandstelsel, het bestrijden van ziekten en afwijkingen, een en ander omdat men thans weet, dat dit van het allergrootste belang is voor het geheele organisme. Elke foute behandeling wreekt zich op de volksgezondheid, daarom moet elke behandeling door menschen geschieden, wier competentie voor de Overheid vaststaat.

Het is met ingenomenheid, dat wij thans een van onze leidende groote bladen stelling zien nemen tegen de „dictatuur der tandtechnici” zooals het in de Kamer al eens is genoemd. En wij kunnen ons met de gronden waarop dit geschiedt in het algemeen zeker vereenigen. Hoe het blad zich echter denkt „in overleg met den minister ons te laten zorgen dat het „duurte-argument” nooit misbruikt kan worden” is ons nog niet duidelijk. De naam van den tandarts „duur” te zijn is zoo stevig gevestigd, dat jarenlange strijd tegen deze waanzin nog slechts weinig heeft uitgericht. Dat de zucht om voor hun prestaties steeds lager honorarium te eischen, gedwongen door de schaarscher wordende patiënten den jongen tandarts voor gevaarlijke dilemma's gaat stellen is lang niet denkbeeldig. Het publiek zou dan uiteindelijk de dupe worden van eigen laksheid, want immers in het te late inroepen van de hulp schuilt veelal de duurte. Dat het duurte-argument den patient naar den onbevoegde drijft is misschien mogelijk. Maar wat ertegen te doen? Dat men daar meestal nòg duurder uit is wordt immers toch niet aanvaard!

VAN TANDARTS EN FISCUS

Is het instrumentarium voor de personeele belasting belastbaar als meubilair of stoffeering?

Wij ontvingen het volgende schrijven:

Geachte Collega,

In 't laatste nummer van 't Tijdschrift voor Tandheelkunde vond ik een artikel over de personeele belasting. De verhandeling over den 2den grondslag (meubilair) heeft mij niet geheel voldaan. Ik zou n.l. gaarne willen weten of de tandarts personeele belasting moet betalen voor zijn tandheelkundige installatie. In 't jaar 1936 kregen de Schiedamsche tandartsen 2 „deskundigen” op bezoek om de waarde van onze installatie te schatten. Op ons aanslagbiljet (van 't jaar 1936) in de personeele belasting, vonden wij een aanzienlijke verhooging, speciaal voor den grondslag: meubilair.

Bij navraag bij verschillende collega's in andere plaatsen, bleek dat iedereen niet beter wist of hij was hiervoor niet aangeslagen en hadden 't laatste jaar van een aanzienlijke verhooging niets bemerkt.

Wij vermoeden nu dat wij in Schiedam de eenige tandartsen zijn in den lande, die voor hunne installatie personeele belasting moeten betalen. Wij hebben dan ook tegen onzen aanslag een bezwaarschrift ingediend. Voor mij zelf vroeg ik een vermindering van p. gulden. Als antwoord hierop kwamen weer 2 „deskundigen” om onze installatie te herschatten.

Het resultaat was de volgende brief van den inspecteur, welke mijn aanslag slechts met 1/3 p. verminderde:

De inspecteur der directe belastingen te Schiedam:

beschikkende op een bezwaarschrift ingediend door te Schiedam overwegende, dat de belasting wordt geheven naar de waarde der stoffeering;

dat volgens art. 573 B. W. onder stoffeering wordt verstaan de meubelen, die dienen tot gebruik en versiering der vertrekken;

dat de in de spreekkamer aanwezige voorwerpen daaraan voldoen.

dat volgens art. 571 B.W. de uitdrukking meubelen bevat al hetgeen tot den inboedel behoort behalve o.a. natuurkundige, wetenschappelijke werktuigen;

dat de werktuigen in de spreekkamer van een tandarts niet onder het begrip natuurkundige en wetenschappelijke werktuigen kunnen worden gerangschikt en dus in de belasting vallen;

dat bij nadere opname de waarde van 't mobilair is gebléken te zijn x gulden, waaronder y gulden voor het mobilair in de spreekkamer; besluit den aanslag te verminderen met $\frac{1}{3}$ p. gulden in hoofdsom en opcenten.

Met de vermindering van $\frac{1}{3}$ p meen ik geen genoeg te moeten nemen, evenals de andere Schiedamsche collega's, die ook een verminderde aanslag ontvingen. Wij wenschen nu door den raad van beroep uitgemeemaakt te zien of onze installatie voor de personeele belasting belastbaar is of niet.

Kunt U, Uw belastingkundige medewerker of iemand anders mij inlichten of er kans is, dat ons beroep succes zal hebben. Ik vermoed dat deze kwestie van belang is voor alle collega's, want wanneer wij ons beroep moeten verliezen zullen ongetwijfeld alle tandartsen in den lande belast worden voor hunne „werktuigen in den spreekkamer”.

Onze belasting-medewerker teekent hierbij aan:

Met verbazing namen wij kennis van de ervaringen van den geachten inzender. Het bedoelde artikel in het Tijdschrift van December is een herhaling, van wat wij in 1933 schreven en toen — noch in December 1936 hebben wij kunnen veronderstellen dat er pogingen zouden worden gedaan, om het instrumentarium te belasten.

De wet op de personeele belasting zegt in art. 17 par. 2:

„Door stoffeering wordt verstaan al hetgeen volgens artikel 573 van het Burgerlijk Wetboek daartoe behoort, met uitzondering van schilderijen, doch met *inbegrip van piano's en dergelijke voorwerpen, die, om te worden gebruikt, gewoonlijk niet worden verplaatst.* (wij cursiveeren).

Art. 573 B.W. De uitdrukking stoffeering bevat alleen die meubelen welke tot gebruik en versiering der vertrekken dienen als: behangsels en tapijten, bedden, stoelen, spiegels, pendules, tafels, porselein en andere voorwerpen van dien aard (wij cursiveeren).

Art. 571 B.W. sluit een aantal voorwerpen uit, n.l.:

„De uitdrukking meubelen of huisraad bevat al hetgeen, wat vol-

gens het voorzeide artikel tot den inboedel behoort met uitzondering van paarden en levende have, van rijtuigen met hun toebehooren, van edelgesteenten, boeken en handschriften, teekeningen, prenten, schilderijen, beelden, gedenkpenningen, *natuurkundige en wetenschappelijke werktuigen* (wij cursiveeren) enz.

De belasting-administratie te Schiedam betwist nu, dat het instrumentarium behoort te worden gerekend tot „natuurkundige — en wetenschappelijke instrumenten”, welke bij art. 571 B.W. zijn uitgesloten.

Dan komt Art. 573 B. W. aan bod en zou dus het instrumentarium het karakter hebben van „behangsels, tapijten, bedden, pendules . . . en andere voorwerpen van dien aard!”

Onze kennis der tandheekkunde faalt, om te bepalen of een „Unit” beter met een bed dan met een pendule kan worden vergeleken.

Wil de fiscus terugvallen op art. 17 par. 2 van de wet op de personeele belasting, dan zal de „Unit” moeten worden gequalificeerd als zijnde van den aard van een piano (zie boven . . . en dergelijke voorwerpen, die om te worden gebruikt, gewoonlijk niet worden verplaatst). Wij achten slechts één mogelijkheid van overeenkomst aanwezig, n.l. „grammofoon” en „boormachine”, want het gebruik van deze beide roteerende toestellen *kan* onaangename geluiden veroorzaken.

In ernst: „*Wij achten dezen aanslag volkomen onjuist*”.

Februari 1937.